

[Søren Andersen.]

er det ikke helt sikkert, at nævnte paragraf er tilfredsstillende. Ligeledes er det utilfredsstillende, at man for alle større arbejder vil fastholde den gamle bestemmelse om, at de, der skal beskæftiges, fortrinsvis skal have haft de 100 dages ledighed og ikke have været beskæftiget de sidste 14 dage.

Så er der derimod lempet på bestemmelsen om, at 25 pct. af arbejdstimerne skal forbeholdes de virkelig langvarigt arbejdsledige. Dette tager jeg som bevis for, at man i allerhøjeste grad har trængt til at få gennemført en revision af loven, for ud over arbejdsløshedsøerne, hvor der hersker almindelig enighed om, at der må tages specielle hensyn, vil man ikke ret mange steder kunne anvende loven uden vidtgående dispensationer. Det vil faktisk sige, at det, jeg kalder en diskriminerende bestemmelse med kravet om de 100 og de 14 dages ledighed, bliver endnu stærkere anvendt i fremtiden. Her er et område, hvor den højtærede minister kommer til at give flere indrømmelser, for at man kan få en anstændig lovgivning ud af det.

De bestemmelser, som foreslås med henblik på licitation, skal jeg ikke knytte mange bemærkninger til. Jeg kan godt se, at der under hensyn til de tekniske forhold, til forskellige specielle forhold i forbindelse med arbejdets art er grundlag for dispensationer o. s. v. Jeg kan også godt se, at når mange kommuner efterhånden har sat store penge i dyrt materiel, er det nødvendigt, at disse penge kan forrentes. Men jeg hilser med glæde, at der er lagt noget fastere rammer i loven med hensyn til selve arbejdets udførelse, og at der foretages licitation. Tanken i det nye afsnit, afsnit IV, i lovforslaget, der går ud på at skabe mere varig beskæftigelse, er naturligvis ikke på nogen måde fremmed for os. Det er en tanke, man daglig bliver opmærksom på, når man stilles over for arbejdsløsheden i arbejdsløshedsøerne. Vi vil derfor heller ikke afvise tanken om at gøre brug af denne lovgivning til at gøre industriarealer byggemodne, f. eks.

gennem planering, gennem forskellige tekniske installationer, kloakering, vandtilførsel, og hvad det nu kan være. Det er faktisk arbejder, der i ikke ringe grad minder om grundforbedrings- og landvindingsarbejder.

Hvad angår den økonomiske placering, mener jeg, det er noget, vi kan tale om — og tale om under hensyn til, at det i almindelighed vil dreje sig om arbejder, som, når de er udført, ikke kommer til at koste kommunerne noget; det vil nok vise sig at være arbejder, som man er i stand til at få fuld valuta for igen. Jeg skal ikke afvise det. Jeg synes, det er udmærket, at vi får lejlighed til at tale om, hvordan dette skal ordnes.

Der kan imidlertid også gøres andre betragtninger gældende. Hvorfor tager man ikke i højere grad fat på landvindingsarbejder? Mulighederne for landvindingsarbejder er jo i høj grad til stede mange steder i eller i umiddelbar nærhed af arbejdsløshedsøerne. Jeg har lagt mærke til det statistiske materiale, som er forelagt som bilag til lovforslaget, og jeg er noget overrasket over, så få landvindingsarbejder der er på beredskabslisten. Det er også en af de ting, vi i høj grad må tale om.

Selve beskæftigelseslovgivningen kunne også gøres mere produktiv, f. eks. på den måde, at man kunne give de forskellige arbejder karakter og så yde tilskud efter en sådan karaktergivning: det største tilskud til de mest produktive arbejder. Men hvorfor absolut gøre det på den måde, at tilskudsprocenterne sættes i vejret? Der er jo ikke spor i vejen for, at det kan gøres med modsat fortegn: at man giver de mindst produktive arbejder mindre tilskud, bl. a. også for at puste liv i det naturlige og virkelig produktive næringsliv. Man kan selvfølgelig sige, at én svale gør ingen sommer; men efterhånden som der kommer flere svale, begynder man jo dog at blive sikker på, at sommeren nærmer sig.

Tanken om at give lån til opførelse af fælles værkstedsbygninger vil jeg udtale store betænkeligheder ved, for ud over det ini-